

[C. J. F. Sven.]

ikke vilde optage Annoncen i Lægeforeningens Blad, uden at have faaet nærmere Besked paa, hvordan Sagen egentlig laa.

Den Tilslutning, som naturligvis maa indhentes hos den anden Myndighed, nemlig Sundhedsstyrelsen, tror jeg heller ikke, det vil være vanskeligt at erholde. Mig bekendt er der underhaanden ført Forhandlinger, saaledes at ogsaa denne Myndighed fuldt ud kan tiltræde den Ordning, som Frederiksberg Kommune ønsker af det paagældende Spørgsmaal.

Imidlertid kan det ikke skjules, at denne Sag hos de Mennesker, der har haft Lejlighed til at følge den paa nærmere Hold, har vakt visse Tanker. For det første er der det ejendommelige, at under Forhandlingerne om Besættelsen af Overlægestillingen har man fra de sagkyndiges Side i det væsentlige, ja, jeg tør næsten sige ganske afgjort, bortvejret dette, at der lægges Vægt paa, om Ansøgeren er Specialist eller ikke i de paagældende Discipliner.

Efter den Lægelov, der blev vedtaget for faa Aar siden, blev det indført, at ingen Læge fremtidig maatte betegne sig som Specialist uden paa Forhaand at have erholdt en særlig Anerkendelse, og der var noget, der kunde tale herfor, idet Befolkningen har et naturligt Krav paa, at en Læge, naar han reklamerer med, at han er Specialist, det være sig i Neurologi, Psykiatri, Kirurgi, eller hvad det nu kan være, saa ogsaa virkelig er Specialist og byder noget mere end den almindelige Læge. Det blev altsaa i Lægeloven fastsat, at ingen kunde blive Specialist, uden at der var gaaget en Undersøgelse forud af hans Kvalifikationer og han havde erholdt Autorisation fra selve Sundhedsstyrelsen, der derefter havde Pligt til at offentliggøre, at nu havde N. N. Anerkendelse som Specialist i dette eller hint.

Nu har man imidlertid i denne Sag set, at Specialistanerkendelsen, i hvert Fald naar det gælder Besættelsen af en Stilling som Overlæge, betyder Nul og Niks. En af Ansøgerne erklærede til mig, at enhver kunde jo blive Specialist, naar han bare havde været et vist Antal Maaneder paa en Afdeling. Jeg maatte her straks gøre den Begrænsning, at hvis jeg havde været nogle Maaneder paa en Afdeling, kunde jeg vel ikke blive Specialist. Nej, saa galt var det nu heller ikke, men hvis en Mand, der havde sin øvrige Lægeuddannelse i Orden, blot var i nogle Maaneder paa en Særafdeling, kunde han saamænd meget let blive Specialist.

Hvis dette virkelig er Tilfældet, synes jeg nok, der var al mulig Anledning for den højtærede Indenrigsminister til at overveje eventuelle Ændringer i Lægeloven. Hvis denne Specialistanerkendelse betyder saa lidt, som man maa faa Indtryk af gennem denne Sag, saa er der ikke megen Grund til fortsat at opretholde den med det særlige Præg, den giver de paagældende Læger, med den særlige Ret, den giver dem til at tage større Honorarer end de almindelige. Der maa være lidt Ræson i det. Jeg vil altsaa gerne benytte denne Lejlighed til at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han, naar der hos de kompetente Myndigheder viser sig at være saa lidt Tillid til Værdien af denne Specialistanerkendelse, som denne Sag bærer tydeligt Præg af, ikke vilde finde Anledning til at overveje visse Ændringer i Lægeloven. Det er dog urimeligt, at den store Befolkning i Tillid til den af Sundhedsstyrelsen givne Specialistanerkendelse mener, at her kommer de til virkelig habile Folk; thi man maa jo dog mene, at naar en Mand har faaet Anerkendelse som Specialist i et Fag, maatte han ogsaa dermed kunne betegnes som i hvert Fald ikke ukvalificeret til at være Overlæge ved en Afdeling, der netop behandler Patienter inden for det paagældende Specialeomraade.

En anden Ting er Spørgsmaalet om Etablering af et større Samarbejde mellem de enkelte Kommuner med Hensyn til deres Hospitalsvæsen. Den højtærede Indenrigsminister har nedsat en Kommission med dette for Øje, men da denne Kommission vel desværre som de fleste Kommissioner ikke kan forventes at ville afslutte sit Arbejde alt for hurtigt, tror jeg, at det vilde være heldigt, om man derudover søgte inden for interesserede Kommuner at faa etableret et mere intimt Samarbejde. Det er i Virkeligheden meningsløst, at man opretholder smaa Specialafdelinger paa de forskellige store Hospitaler. Det eneste naturlige for Storkøbenhavns Vedkommende vilde være, at man havde eet stort Hospital for Øjenbehandling, eet stort Hospital for Øre- og Næsebehandling. Nu har vi rundt omkring paa Hospitalerne mindre Afdelinger, hvor der ikke kan gives Patienterne den samme Behandling, som vilde kunne gives, hvis man havde eet stort Hospital, samtidig med at det for de paagældende Kommuner er særdeles dyrt.

Man har ogsaa set — og de Bemærkninger, der fremkom ved den Lejlighed, er karakteristiske i flere Henseender —, at en anset Overlæge i Provinsen har fremsat